

KATARÍNA GILLEROVÁ

VŠETKO SA RAZ SKONČÍ

KATARÍNA
GILLEROVÁ

VŠETKO SA RAZ SKONČÍ

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskypisovatel.sk
www.slovenskypisovatel.sk
Zodpovedný redaktor Jaroslav Hochel
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

© Katarína Gillerová 2006, 2017
Cover Design © Emil Křížka 2017
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2017

ISBN 978-80-220-1998-9

Venovanie

*Túto knihu venujem svojim rodičom
ako vďaku za krásne detstvo
a bratovi, ktorému sa týmto za tie vymieňané
lístočky (spomenuté v knihe) aj ospravedlňujem.*

Autorka

NEZNÁMA

Tá žena vo mne vyvolala nepríjemný pocit už vo chvíli, keď vošla do miestnosti. V mojom žalúdku si mravce vyhlásili súťaž v ľahkej atletike a ostošesť sa v ňom začali preháňať a skúšať, koľko toho znesiem. Prepadla som tichej panike a intenzívny pocit mi nahováral, že niečo nie je v poriadku.

Žena bola vysoká, jej pevná postava sa pyšne niesla miestnosťou a na prvý pohľad z nej kričal luxus – taký očividný, ktorý vás má prvoplánovo ohúriť, hneď ako ju zočítate, aby ste ani na chvíľu nezapochybovali, že táto osoba veru nemá problémy s peniazmi. Jej celkový vzhľad bol taký agresívne nápadný, že keď moja kolegyňa Ivana zdvihla pohľad od počítača, od prekvapenia jej ruka zamrzla na klávesnici.

Celú kanceláriu zaplavila vôňa ťažkého, sladkastého, určite veľmi drahého parfumu a perfektne ušitý kostým sa niesol seabedome k dverám šéfovej pracovne.

„Ohlásim vás,“ hlesla som a nasucho som prehltna. Hlas mi uviazol v hrdle, darmo som sa pýtala seba samej, čo sa deje.

„Netreba!“ Neznáma urobila povýšenecký pohyb rukou, akoby odháňala dotieravý hmyz. Niekoľko zlatých prsteňov a brošňa pripnutá pri krku na hodvábnej blúzke zaplnili miestnosť zaliatu slnkom odleskom pravých diamantov.

Ja som sa však nevzdala. „Pán riaditeľ je zaneprázdnený.“ Vstala som od stola, odhodlaná brániť dvere šéfovej kancelárie vlastným telom. „Momentálne ho nemá nikto vyrušovať.“

Naše pohľady sa stretli a preťali ako dva kordy v súboji. Ten jej, povýšenecký, takmer nenávisťný, podchvíľou uhýbajúci bokom, akoby na mňa ani nechcela pozrieť, mi pripomínal oči hada, čo sa chystá zožrať vyhladnutú obeť. Bleskový pohľad na budúcu potravu, ktorá sa takmer sama vrhá do tlamy tým, že na seba hlúpo upozorňuje. Úškrn na jej perách mi jednoznačne napovedal, že ma nepovažuje za prekážku na svojej ceste za vytýčeným cieľom.

Ráznym krokom sa dostala k dverám, stisla kľučku, prudko otvorila a vošla dnu, akoby kancelária patrila jej. Skôr ako som mohla zbadat' šéfovú reakciu na jej náhly príchod, dvere sa mi zaplesli rovno pred nosom a ja som zostala stáť s otvorenými ústami. Z kancelárie sa však ozvali nadšené hlasy nečakaného zvitania, najprv šéfov tlmený hlas a potom vysoký, hlučný, vyzývavý smiech neznámej návštevníčky.

„To čo má byť?“ ozvala sa mi za chrbtom Ivana. Obzrela som sa s neprítomným pohľadom. „No videla si už niečo také? To je ale trieda!“ hodnotila s ohromeným výrazom na tvári. „A ten parfum! Len vďaka tomu, že prešla cez našu miestnosť, budeme aj my rovnako rozvoníavať aspoň tri dni.“

Striasla som sa. „Brrr, len to nie!“ zvolala som.

„Kto to len môže byť?“ šepala Ivana a zvedavosť na jej tvári vystriedal výraz ohromenia. „Nepoznáš ju?“ pýtala sa dychtivo.

„Nie,“ pokrútila som hlavou.

„Postav sa do pozoru,“ upozornila ma Ivana, „o chvíľu budeme variť kávu, nalievať džús, vyberať keksíky, oriešky a slané pečivo. Toto nie je obyčajná návšteva. To je niečo extra.“

Mravce v mojom žalúdku začali s behom cez prekážky. Tak to teda nie! zúrila som v duchu a celá moja bytosť sa triasla odporom pri myšlienke, ako budem túto ženu obsluhovať a zdvorilo jej prisúvať horúcu kávu alebo pomarančový džús. Trochu sa mi uľavilo iba pri predstave, že ju tou kávu možno oblejem.

„Túto jedovatú kobru ti s radosťou prenechám,“ vyhrkla som. Vzduch v kancelárii sa mi zdal ťažký, vydýchaný, odporne sladkastý. Ten parfum!

„A ja si ju veru s radosťou poobzerám zblízka.“ Ivana nedočkavo vyskočila zo stoličky a zamierila ku kávovaru. V tej chvíli sa však otvorili dvere a obaja, šéf i neznáma žena, s rozosmiatymi tvármi vyšli von.

„Ak bude niekto volať, dnes už neprídem,“ povedal šéf, pridržiavajúc Kobre dvere. Áno, to je pre ňu to pravé meno! Kobra. Zachytila som šéfov pohľad, rýchly, neurčitý. „Dovidenia zajtra,“ pozdravil.

Neznáma vyplávala z kancelárie s vífazoslávnym leskom v očiach. Niesla sa sebaistým krokom v topánkach z takej jemnej kože, že by v nich mohla pretancovať hoci aj tri noci a nohy by ju vôbec neboleli. Boli jemne zdobené zlatou niťou na hne-dom podklade rovnako ako kabelka, očividne patriaca k topánkam. Zrejme Versace.

Zavreli sa za nimi dvere, tlak v miestnosti povolil, ale všetok vzduch akoby sa schoval do tej malej vyšívanej kabelky. Rozbehla som sa k oknu a otvorila ho úplne dokorán napriek studenému vetru, ktorý mi vmietal do tváre prach z ulice.

„No, a je to!“ sklamane rozhodila rukami Ivana. „Teda, to ti poviem, tá nenakupuje u nás. Všimla si si ten účes? Každý vlas na svojom mieste, perfektný strih, tá presedí u kaderničky celé hodiny. Ktovie, kam majú tí dvaja namierené, čo povieš?“ Nečakala na odpoveď. Chvíľu len tak nerozhodne otáľala okolo kávovaru a dumala, ako by ukojila svoju zvedavosť. Keď na nič iné neprišla, schytila z vešiaka sako a s rukou na kľučke mi so sprisahaneckým výrazom na tvári stíšeným hlasom oznámila: „Potrebujem si niečo vybaviť. Keby šéf zmenil plán a vrátil sa, zavolaj mi. Inak dovi zajtra!“ Zmizla za dverami a vzápätí už klopkala po chodbe vysokými opätkami.

Osamela som. Pomaly som sa posadila k svojmu stolu a neprítomne sa zahľadela na obrazovku počítača. Pravdupovediac, vôbec som nevnímala, čo mám na nej rozpísané, len som tak zízala a uvedomovala si, že ja sa nemám kam ponáhľať. Vlastne mi dobre padlo, že sa Ivana tak náhle vyparila, aspoň som sa mohla ponoriť do svojich myšlienok bez toho, aby som musela počúvať urečnenú kolegyňu a podchvíľou odpovedať na jej otázky týkajúce sa neznámej ženy.

Vstala som a zamierila do šéfovej kancelárie. Pristúpila som k jeho stolu a vzala z neho kalendár. Skúmala som, či tam nemá poznačené toto stretnutie, lebo v oficiálnom diári v počítači nemal nadnes plánovanú žiadnu schôdzku. No ani v jeho kalendári nebolo nič.

„Šéf tu nie je?“ ozvalo sa mi za chrbtom. Od ľaku som až nadskočila.

„Bože, ale som sa zľakla!“ zvolala som. Na prahu dverí stál

Tóno, šéfov šofér, ktorého prijal len nedávno. S tými nafúknutými svalmi pod košeľou a skúmavým pohľadom vyzeral skôr ako jeho ochrankár. „Pred chvíľou odišiel a už sa dnes nevráti,“ odpovedala som a usilovne predstierala, že robím poriadok na šéfovom stole.

„Bez auta? Šéf odišiel bez auta?“ čudoval sa Tóno. „A čo teraz?“

„Neviem,“ mykla som plecami, „určite ti zavolá. Odišiel s nejakou ženou, možno... možno...“

„Žeby odišli jej autom? Pešo nešli určite, iba ak by si zobrali taxík,“ rozmýšľal Tóno nahlas. Potom túžobne pozrel smerom ku kávovaru. „Nezostalo trochu kávy?“

„Samozrejme.“ Ochotne som vybrala šálku zo skrinky. „A je čerstvá. Len pred chvíľou sme ju s Ivanou uvarili.“

Tóno sa posadil do kresla pre návštevy a ja som pred neho postavila pariacu sa kávu, cukor a mlieko. Keď si nalieval mlieko, pozrel na mňa spod hustého obočia. „Ty si celkom iná ako Ivana. Tá by len ohrnula nosom, myslí si, že je niečo viac.“ Neodpovedala som, len som ticho sledovala, ako si Tóno opatrne usrkáva z kávy.

„Odveziem ťa domov, chceš?“ spýtal sa, keď dopíjal kávu. Zľakla som sa.

„Nie, ďakujem, ja tu ešte zostanem,“ odpovedala som rýchlo. Možno až prirýchlo, lebo na mňa spýtavo pozrel. „Vieš, keby sa šéf ešte vrátil...“ dodala som.

„Škoda.“ Vstal z kresla. „Tak možno inokedy. Ďakujem za kávu.“ Chvíľu ešte zostal stáť pri dverách, akoby čakal, či si to nerozmyslím.

S úsmevom som sa s ním rozlúčila, ale keď som osamela, úsmev sa mi z tváre stratil. Znovu sa mi v mysli vynoril obraz neznámej ženy. Kto to je? Stará známosť? Bývalá láska? Aj to je možné, lebo mohla byť vo veku môjho šéfa, okolo tridsaťpäť. Prečo ma tak dráždi jej existencia? Ten vyzývavý smiech, opantávajúci muža ako pavučina z vysokých tónov... Akoby ho k sebe vábila, trilujúca slávičiu pieseň, ktorá toho toľko sľubuje ešte za tmy, pred východom slnka. Ona na niečo také vôbec nemá právo, ani nikdy mať nebude.

To si môžem dovoliť len ja, lebo ja som tá, ktorá ho ľúbi. Patrím mu. A on patrí mne.

Do izby sa ticho vkradol súmrak a zastihol ma v kresle, ako sedím bez nálady. Prvýkrát som sa v tom malom byte s jedinou izbou cítila mizerne, hoci je to moje jediné útočisko. Nemať ho, bola by som na ulici alebo ktovie kde a s kým. Teraz som čakala na svojho šéfa alebo aspoň na jeho telefonát tak ako mnohé večery predtým. Dúfala som, že sa zjaví a vysvetlí mi dnešnú návštevu tej podivnej ženy a svoju ešte podivnejšiu reakciu. Vletí mu do kancelárie len tak, bez ohlásenia, akoby sa chystala celé to tam kúpiť, a on sa ešte vyškiera, celý šťastný, že ju vidí. Odkiaľ sa vzala? Prečo o nej nič neviem, prečo ju predtým doteraz ani len nespomenul? Myslela som si, že o sebe vieme všetko, a zrazu...

Začala ma zhrýzať neistota. Cítila som sa osamelá a sklamaná. Veď mám na svete len jeho, on je voda, čo ma drží nad vodou. Ešte pred dvoma rokmi by som neverila nikomu, kto by mi predpovedal, ako budem dnes žiť. Ani sa mi len nesnívalo, že raz budem takto sama čakať v prenajatom byte na svojho šéfa, na muža, s ktorým chcem spojiť svoju budúcnosť. Kde sú tie časy, keď si môj kamarát Roman myslel, že vie, čo so mnou bude, že svojmu osudu neujdem...

Vonku za oknom tmavomodrá obloha plná hviezd priam lákala na príjemnú prechádzku vo dvojici, čo mi dnes a ani v najbližšom čase vôbec nehrozilo. Keď ľúbite zadaného muža, ktorý ešte nemá vyriešené vzťahy, môžete o takej prechádzke iba snívať – možno práve v takej izbičke, ako je tá moja. Veľká posteľ, pár skriniek, postaršia pohovka, televízor. Nič mi tu nepatrí, a predsa sa tu cítim ako kráľovná vo svojom kráľovstve. Tu som našla úľavu a útočisko – vďaka mužovi, ktorého ľúbim.

Opäť som si spomenula na Romana, chalana z domu, kde som bývala predtým. Čo by na to povedal, keby vedel, že túžim spojiť svoj život s mužom, ktorý sa mi stal šéfom?

„Jedného dňa sa za mňa vydáš,“ hovorieval mi Roman. Vždy ma tým rozosmial. No určite! Pohodila som hlavou, až

mi podskočili kučery na pleciah. Tie kučery, ktoré sa Romanovi tak veľmi páčia.

„Ty si len kamarát,“ namietala som zakaždým. „Na mňa čaká veľká láska! Niektó úžasný, božský, koho budem milovať až do konca života!“

Moje námietky vždy vyvolali úsmev na Romanovej tvári. Pozeral na mňa spod privretých očí ako na malé dieťa, ktoré ešte verí na rozprávky. Ale ja som vedela, že to tak bude. Jedinečná, veľká, neopakovateľná, nezmerateľná láska jedného dňa príde a zmení môj život, lebo nato sme tu na svete, aby sme takú lásku prežili. Ja si na ňu počkám, vyhlasovala som so sebastým výrazom a blahosklonne som sa na Romana usmievala.

Áno, pozerala som vtedy do zrkadla a bola presvedčená, že to inak ani nemôže byť. A ten vysnívaný sa zrazu objavil v mojom živote ako blesk z jasného neba – štvrták Michal, za ktorým blaznela polovica dievčat z našej školy, sa mi prihovril na schodoch cez veľkú prestávku. Srdce mi búšilo ako splašené vtáča, keď na mňa uprel svoje nádherné oči, a jeho hlas mi znel v ušiach až do konca vyučovania. Sedela som v lavici ako omámená, vôbec som nevnímala, čo rozprávali profesori.

Celé dni som skúmala svoju tvár v zrkadle, aby som prišla na to, čo ho na mne tak zaujalo. Pozastavovala som sa nad tým, ako len môže Romanovi napadnúť, že sa za neho vydám. On sa ani len vo sne nemôže porovnávať s Michalom! Je pravda, že Romanove slová mi lichotili, mať stáleho obdivovateľa tiež nie je na zahodenie. Mohla som sa mu zdôveriť takmer so všetkým, dokonca som mu povedala aj o Michalovi. Usmial sa na mňa ako na dieťa, ktoré rozpráva, s kým sa hralo v škôlke, a listoval si ďalej v tej svojej Kronike ľudstva.

Zdalo sa mi, akoby som rozmýšľala o časoch pred sto rokmi. Vstala som z kresla, zažala svetlo a zapla telku. Podchvíľou som pozerala na mobil, či sa Tibor nezve a predsa len nepríde. Dokedy bude dnes s tou Kobrou? Nemám mu zavolať a spýtať sa ho?

Nikdy som nebola taká nervózna, hoci čakaním som strávi-la už ne jeden večer. Mali sme medzi sebou dohodu – vždy

keď bude môcť, príde. Nebolo to často, ale s jeho príchodom zakaždým akoby sa v byte rozžali všetky svetlá, zadúšala ma bláznivá radosť z jeho prítomnosti, len čo sa zjavil vo dverách.

Zadávala som sa na film, ktorý sa začal asi pred pätnástimi minútami. Pri stole večeria štvorčlenná rodina a spočiatku nevinná hádka sa začína stupňovať. O chvíľu sa pohádajú všetci navzájom a rozhnevaní postupne odchádzajú od stola. Tak to sa teda u nás doma nestávalo, pri stole sme sa nehádali, azda len raz, keď som urazená odišla do svojej izby, nahnevaná na celý svet, lebo ma rodičia nechceli pustiť so spolužiakmi na chatu. S bratom, to bývali riadne hádky, takmer každodenné, ale iba vtedy, keď rodičia neboli doma.

Vtedy sme však boli ešte normálna rodina. Mama, otec a dve deti.

Čo všetko sa môže udiat' za jeden rok! Mám sedemnášť, práve som sa vrátila zo školy, hodila tašku do izby za dvere a s uľahčením sa vystrela na posteli. Každý deň sa udeje malý zázrak. Len čo po vyučovaní prekročím bránu školy a zamierim domov, spadne mi z pliec všetka ťarcha školských povinností a ja sa ľahučká ako vánok vraciam do svojho útočiska – nášho bytu na Nezábudkovej ulici. Pustím si nahlas lahodnú hudbu a vykrúcam sa v jej rytme po celom byte. Spievam si spolu so speváčkou, precítene nafahujem hlásky anglických slov hovoriacich o veľkej láske a ešte väčšej túžbe a pred očami sa mi vynára Michal a naša láska... naša veľká láska, ktorá sa ešte ani nezačala a už sa musí skončiť, pretože...

Pretože zo školy sa vracia Richard, môj pubertálny mladší brat, vypína moju lahodnú melódiu a nasadzuje do boja tvrdé techno, rap či iné nepočúvateľné hovadiny.

„Vypni to, ty debil!“ zruknem naňho nahnevaná. To je naše takmer každodenné zvitanie.

„Už si sa nepochúvala dosť tých svojich slaďákov!“ odvrkne a ani na mňa nepozrie. „Aj ja tu mám svoje práva, nemyslíš?“

„Výtrusy nemajú žiadne práva!“ Nahnevaným gestom si ukladám šaty do skrine.

„A blondíny nemajú žiadny mozog!“ vracia mi loptičku späť.

„Chod' na očné vyšetrenie, ja nie som blondína!“ vyškieram sa mu do tváre.

„Vlasmi možno nie, ale tou dutinou v hlave určite!“ Ukazuje mi dlhý nos.

Bože, čo som komu urobila, že sa musím deliť o izbu s mladším bratom! Väčší trest si ani neviem predstaviť. Ako dobre je mojej kamarátke Petre, že nemá žiadneho súrodenca! Ešte keby som tak mala staršiu sestru, to by bolo fajn! Rozprávali by sme si navzájom svoje tajomstvá, požičovali veci na oblečenie, radili si s účesom, s problémami – boli by sme skrátka dve kamarátky. Ale čo s takým protivným pubertiakom?

Presuniem sa do obývačky a beriem do rúk časopis. Pubertiak sa presúva do kuchyne, aby si prečítal lístok s maminými pokynmi: *Riško, umy riad a kúp na zajtra maslo a šesť rožkov.*

O chvíľu sa z kuchyne ozýva štrngot riadu, potom sa pubertiak oblieka a beží do obchodu za rohom. Uškŕňam sa. Zase sa mi to podarilo. Pôvodne mama napísala: *Simonka, umy riad, Riško, kúp na zajtra maslo a šesť rožkov.* Mám rovnaké písmo ako mama a využívam to. Keď som bola prváčka a precvičovala si na domácu úlohu písmeňká, mama mi ich predpísala ako vzor a ja som ich napodobňovala. Tak som získala rovnaký rukopis, ako má mama, a teraz mi táto vlastnosť pomáha zbaviť sa domácich povinností. Rišo o nich nediskutuje; prečíta si, vykoná, veď to napísala mama. Myslí si, že aj mňa mama poverila nejakou úlohou na druhom lístku, ktorý som už zahodila. Musím rýchlo roztrhať aj ten „jeho“ a zahodiť ho, skôr ako rodičia prídu domov z práce. Takto namiesto povysávania bytu trebárs len vysypem smeti, hoci to malo byť naopak.

„Prečo si mi to vypla?“ hnevá sa Rišo, keď sa vráti z obchodu.

„Máš sa učiť.“

„Si múdra ako diaľkový ovládač.“

„A ty si trápny ako hviezdna rota zo Superstar.“

„Pche!“ mykne plecóm. Nezabralo to tak, ako som si predstavovala. Pritvrdzujem.

„Vieš, čo som počula? Že máš frajerku, bláznivú Ritu, vraj na teba berie. Ako ju nežne oslovuješ? Riľulka?“

Zásah! „Ja nemám žiadnu frajerku!“ skríkne a takmer ofialovie v tvári. „Žiadnu Ritu!“

Túto strašnú urážku svojej osoby nesmie nechať nepotrestanú a hádže do mňa všetky malé vankúše, čo sa nachádzajú v našej izbe. Potom príde na rad moje poskladané oblečenie, ktoré som sa práve chystala odložiť do skrinky.

„Ty debil! Doteraz som ich skladala! Prečo rozhadzuješ moje veci?!“ Stúpa mi hladina adrenalínu. Prisudzovať bláznivú Ritu z domu oproti za frajerku štrnásťročnému chalanovi je neodpustiteľná urážka. Zakaždým zaberie. Rišo zúri. Vankúše a moje tričká ďalej lietajú vzduchom, luster sa kýve a moja zlosť rastie.

„Tak ty neprestaneš?!“ vrieskam na brata a v hneve sa obzerám, ako sa mu pomstiť. Vtom ho zbadám. Pipa! Vypĺznutý plyšový zajačik, bratov miláčik z detstva, bez ktorého nikdy nedokázal zaspať. Občas zháňala Pipa pred spaním celá rodina, usilovne pátrajúc po všetkých kútoch v byte, lebo Riško by bez neho prerumázgal polovicu noci.

Pri pohľade na zajačika-miláčika mi srdce zaplesá. Vrhnem sa k nemu, schytím ho a...

„Nie! Pipa nieéé!“ počuť na celý dom Rišovo úpenlivé jačanie. Oči mu vyliezajú z jamôk pri pohľade na hračku v mojich rukách.

Z celej sily víťazoslávne šmarím zajaca cez celú izbu do okna. Okno je nanešťastie otvorené a záclona odhrnutá. Zajac letí zo šiesteho poschodia a zdesenie na debilovej tvári je viac než čitateľné.

„Ty hnusná vrahyňa!“ reve na mňa brat a vrhá sa ku vchodovým dverám. Cítim úľavu. Pomsta sa vydarila. Nemal mi rozhadzovať poskladané oblečenie!

„Čo sa to tu deje? Kam bežíš?“ počujem otcov zvýšený hlas. Rišo sa s ním zrazil na prahu dverí, otec sa práve vracia domov z práce.

„Vyhodila mi Pipa von oknom!“ kvíli Rišo. Zúfalstvo v jeho tvári je zjavné: pery skrivené v plači, slzy tečú prúdom, stra-

paté vlasy nad spoteným čelom. Vyzerá tak hrozne, že si začínam uvedomovať, ako bolestne ho zasiahol môj čin. Zrazu sa cítim nepríjemne, radosť z pomsty sa vytráca.

„Simonka?“ Otcov hlas má tvrdosť ocele. „Ty si vyhodila Pipa z okna? Už aj bež a prines ho späť!“

Nesmelo vykúkam z izby, odhadujem veľkosť otcovho hnevu.

„Nie! To musím ja, ja ho chcem priniesť, ja...“ Brat usedavo vzlyká, chytá sa otcovej podpory, chce počuť, čo si zliznem za Pipovo utrpenie. Nevydrží však dlho čakať, ponáhľa sa zachrániť svoj talizman z detstva.

„Ty máš sedemnásť?!“ zvyšuje na mňa otec hlas. „Preboha, dievča, ako si mohla niečo také urobiť? Nehanbíš sa? Vieš predsa, čo ten zajac pre Riša znamená! Ty nemáš srdce, alebo čo?“

„Robil mi zle a rozhádzal mi veci!“ snažím sa ospravedlniť svoj čin a striasť zo seba otcove výčitky.

„Ale ty si staršia – a tak sa máš aj správať! Veď ten Rišo je ešte decko, a ty budeš o rok dospelá!“ Otec vojde do kuchyne a sťažka si sadne na stoličku. „Nemám slov, Simonka, pokladal som ťa za rozumné dievča.“

Všimnem si únavu v otcovej tvári. A počujem, že brat sa vracia. Záchranná akcia bola úspešná. Zastane na prahu kuchyne a pritiska si Pipa na hrud'. Zajac je celý zaprášený, jedno ucho mu visí len na nitke. Vidím bratovu ruku, ako ho nežne hladká. Naozaj, uvedomím si, je to ešte decko. A ja som ublížila jeho najmilšiemu spoločníkovi z detstva, ten citový vzťah k Pipovi v ňom zostane asi navždy. Brat si utiera slzy, na lícach sa mu vytvárajú tmavé šmuhy. Vôbec sa za svoje slzy nehanbí, dokonca ani za svoju lásku k Pipovi.

„Daj, operiem ho a zašijem mu to ucho.“ Vystieram k nemu ruku. Otec ma skepticky pozoruje so zvráteným čelom, ešte stále šokovaný tým, čo som urobila.

„Ty sa ho nedotýkaj!“ skriekne na mňa Rišo a pritlačí si za jachika silnejšie k hrudi. „Ty do neho nebudeš pichať ihlou, rozumieš?“

Pozerám na brata a srdce mi zovrie ľútosť. Toto som nechcela. Už je však neskoro.

„Dala by som mu narkózu,“ poviem ticho, ale nikto sa nezasmeje.

„Simonka, počuješ ma?“ ozval sa v mobile známy hlas. Tibor. Tak predsa zavola!

„Počujem, ale slabšie.“ Hlas sa mi zachvel radosťou. „Kde si?“

„Doma,“ odpovedal. „Ešte nespíš? Chcem ti len popriať dobrú noc. Dnes mi to nevyšlo, uvidíme sa zajtra.“ Najradšej by som od šťastia skákala po izbe.

„Som taká rada, že si zavola!“

„Ja som rád, že ťa počujem.“ Z jeho hlasu som vycítila úsmev.

„Tibor... ľúbim ťa,“ šepala som, skôr než sme sa rozlúčili.

„Aj ja teba, aj ja ťa ľúbim.“

Keď som zaspávala, v hlave mi neustále poletovali jeho slová. Objala som vankúš a pomaly sa ponorila do sna.

TO SOM JA

Aprílový vietor nepríjemne rozháňal na ulici prach, keď som vbehla do budovy, v ktorej sídlila naša firma. Bolo to o polhodinu skôr ako zvyčajne; ráno som sa prebudila včasnšie a pre rozlietané myšlienky som už nedokázala zaspáť.

Kancelária bola už odomknutá, dvere do šéfovej pracovne dokorán a Tibor sedel za svojím stolom a písal niečo na počítači. Rozžiarili sa mi oči, vbehla som za ním, zanechajúc dvere za sebou pootvorené, a hodila som sa mu do náručia.

Privinul si ma k sebe širokým objatím. Chuť jeho bozkov sa miešala s vôňou kolínskej na jeho tvári, vôňou, ktorá vo mne vyvolávala ďalší príval citov. Po dlhšej chvíli objatie povolilo a ja som sa od neho opatrne vzdialila bližšie k dverám. Nepotrebovali sme, aby nás niekto prekvapil.

„Kto bola tá žena, s ktorou si včera odišiel? A kam ste spo-

lu šli?“ vychrlila som zo seba jedným dychom, nezvládajúc svoju zvedavosť.

Pozrel na mňa spoza stola, nadvihnúc obočie, akoby ho moje otázky prekvapili. Veď ich mohol očakávať, o tom som bola presvedčená. Pravou rukou si napravil uzol na viazanke, hoci to vôbec nebolo potrebné. Drahá kvalitná viazanka mu presne pasovala k bezchybnému drahému obleku.

„Ty hádam žiarliš?“ spýtal sa, akoby som mu položila nepatričnú otázku.

„Ja?“ ohradila som sa. „Samozrejme, že nie,“ klamala som, až sa mi prášilo z úst ako predtým vonku na ulici v aprílovom vetre. „Nespomínal si, že máš nejakú schôdzku. A okrem toho, tá žena sa správala, akoby jej tu všetko patrilo.“

„No, to je celá ona!“ zasmial sa pobavene. Mne sa to také zábavné nezдалo, znovu sa vo mne prebudil nepríjemný pocit. So spýtavým výrazom tváre som čakala na jeho odpoveď. Kdesi na chodbe buchli dvere, ľudia sa začali trúsiť do práce.

„Bývalá spolužiačka,“ vytisol konečne zo seba, „vždy bola ťažko zvládnuteľná. Teraz organizuje stretnutie zo strednej školy, boli sme zaplatiť zálohu v reštaurácii.“

Pobavene na mňa pozeral, prstami poklepkával po okraji stola.

„Nespomínal si,“ povedala som prekvapene.

„Zabudol som.“ Dlhými krokmi prešiel cez kanceláriu, aby ma mohol objať. „A vôbec to nie je dôležité.“ Vtisol mi bozk na pery.

Ozvalo sa štuknutie kľučky, odskočili sme od seba, ale Ivana sa s niekým rozprávala na chodbe, a tak nevenovala pozornosť tomu, kde som. A keby aj, nebolo na tom nič zvláštne.

„Teraz si prišla?“ Vovalila sa do kancelárie ako veľká voda. „Urobíš kávu, alebo mám ja?“ spýtala sa, keď hodila na stôl kabelku.

„Urobím,“ prikývla som. A zanesiem šéfovi, pomyslela som si.

„Ja zatiaľ zbehnem do podateľne,“ rozhodla sa Ivana. Vedela som, že to potrvá dlhšie, lebo cestou sa určite zastaví v iných kanceláriách a preberie s kolegami novinky.

Čerstvo urobenú kávu som zanesla Tiborovi, ktorý práve telefonoval. Vzápätí vošiel druhý spoločník firmy, nesympatický päťdesiatnik s koženým kufříkom, a ich plánovaná porada sa mohla začať. Priniesla som aj druhú kávu, keksíky a minerálku a privrela za nimi dvere. Vedela som, že tam budú zavretí zopár hodín.

Zapla som počítač, ale do roboty sa mi akosi nechcelo. Včera som pracovala usilovne ako včelička, a tak si v pokoji vypijem kávu, kým príde Ivana.

Upíjala som pomaly zo šálky a rozhliadala sa po kancelárii. Už je to rok, čo tu pracujem.

Predstavila som si Ivaninu odutú tvár, keď som sem nastúpila. Načo dve asistentky! rozčuľovala sa, ako keby som tam ani nebola. Obávala sa o svoje miesto, kým nezistila, že preberiem len časť jej roboty a ešte nejaká mi pribudne od kolegyne, ktorá je po operácii dlhodobo na péenke. A keď zistila, že toho stíham ešte oveľa viac, začala na mňa presúvať aj svoju robotu, akože ona má toho priveľa a nestíha.

Pravdupovediac, pracovala som ako divá, len aby som si to miesto zaslúžila. Nechcela som, aby ktokoľvek hovoril, že som tam z protekcie, lebo ma – len tak, z jedného dňa na druhý – priviedol Tibor. Mohol si to dovoliť, veď to bola jeho firma, ale ja som nechcela byť „šéfov dosadený človek,“ ktorý sa tam celý deň obšmieta a nič nerobí. Keby som v tom čase nebola v takej zúfalej situácii, nikdy by som to miesto neprijala. Vtedy však bolo všetko celkom inak ako dnes. Vtedy mi neznámy človek podal pomocnú ruku a ja som ju prijala.

Nie sú to ani dva roky, čo som si myslela, že v tomto čase budem kdesi úplne inde! Preberali sme s kamarátkou Petrou svoje plány do života, ale ten hnusák život to zariadil úplne ináč, ako sme predpokladali. Neviem, kto je na tom horšie, či Petra, alebo ja. Nemôžem to posúdiť, neviem, kde teraz Petra je a čo robí. A je to všetko moja vina; keby nebolo mňa a mojej tvrdohlavosti, Petra by tu dnes bola s nami a ja by som mala svoju kamarátku, ktorá mi tak veľmi chýba.

Obidve sme snívali o veľkej láske. Mne sa to splnilo, som zaľúbená. Možno aj Petra, len o tom neviem. Myšlienka na ňu

ma bolí, vyvoláva vo mne výčitky. Znovu si premietam spomienky z nedávnej minulosti. Môj život bol životom obvyčajnej stredoškolačky, nebolo mi však dopriate, aby tak plynul aj ďalej. Tak to už v živote chodí, že niekto musí dospieť oveľa skôr ako jeho rovesníci.

Zvoním pri dverách bytu nad nami. O chvíľu mi otvára Roman.

„Ahoj,“ pozdravím a pozerám mu do očí, hlavu mierne naklonenú. Vie to?

„Vitaj,“ premeria si ma skúmovým pohľadom. Vie!

Vojdem dovnútra, potom až do jeho izby. Je doma sám. A ako vždy číta Kroniku ľudstva.

„Vieš, že rímskeho cisára Claudia otrávil v roku 54 nášho letopočtu jedovatými hubami jeho štvrtá manželka Agrippina? A jeho smrť utajovala v paláci tak dlho, kým nemala istotu, že je zabezpečené nástupníctvo jej syna Neróna.“

„Keď ma zbadáš, hneď ti príde na um nejaká vražda?“ Kde si vo mne sa ticho plazí moje zlé svedomie a drobnými zúbkami sa mi zahryzáva všade, kde si zmyslí.

„No čo, chceš sa pochváliť?“ pýta sa ma, keď sa posadím do kresla.

„Hovoril ti Rišo?“ skúmam rozsah toho, čo vie.

„Bolo vás počuť na celý dom,“ odpovie. „Mám smolu, že som mal včera prednášky len do jednej.“ Cítim sa trápne, včerajší incident s bratovým zajacom ma mrzí. Už nikdy to neodčiním.

Nakloní sa ku mne a jemne ma chytí za bradu. „Si ako malé dieťa,“ povie. „Ešte musíš dospieť, kým si ťa vezmem.“

Pocítim úľavu. Roman je jediný, kto mi nenadáva. „Nehovor, že stále máš záujem zobrať si takú strašnú osobu, ako som ja.“ Pohodlne sa usadím. Tentoraz je pre mňa jeho poznámka ako pohladenie. Pre ostatných som obvyčajný zločinec.

Roman sa zasmieje, zaklonený v kresle. „Si ešte decko,“ povie. „Nedokážeš si uvedomiť, že aj brat je len človek?“

„Nie som decko, mám sedemnásť!“ odporujem mu, ale

viem, ako to myslí. „A toho človeka si mal včera vidieť, čo robil! Je to obyčajný debil! Radšej by som mala za brata teba.“

Roman na mňa zamyslene pozerá. Z jeho tváre neviem vyčítať, či ho moje slová potešili, alebo nie.

„Nerob veci, ktoré ťa v budúcnosti môžu mrziť,“ dohovára mi tichým hlasom.

Nervózne kývam nohou a snažím sa odvieť rozhovor inam. Zrak mi spočinie na Kronike ľudstva.

„Vieš, čo mi napadlo? Keby si žil medzi Indiánmi, volali by ťa Ten, čo číta Kroniku ľudstva.“ Zrazu mi je strašne do smiechu. „A môj brat by sa volal Ten, čo je debil.“

„Simona, niečo také od teba už nechcem počuť!“ Zamračí sa. „Buď rada, že máš brata! Čo nevidíš, že je vo veku, keď si sám so sebou nevie rady?“

Vyskočím z kresla. „A prečo to všetko mám znášať ja? Prečo by som mu mala stále ustupovať?“ hnevám sa a odvraciam pohľad od Romana. „Tá tvoja empatia! To, že študuješ sociológiu, ešte neznamená, že vieš všetko na svete.“

„To som nikdy netvrdil,“ odvetí a smeje sa na mojej nedotklivej reakcii. Niekedy sa ku mne naozaj správa ako k päťročnému decku, inokedy ma zas mátie jeho skúmavý pohľad.

Obzerám si stenu Romanovej izby. Má na nej niekoľko zaujímavých plagátov. Einstein s vyplazeným jazykom. Žirafa s mláďaťkom. Zemeguľa vo vesmíre, spoločice osvetlená slnkom a spoločice ponorená v tme. Ako ty, hovoríeva mi Roman. Samý kontrast.

„Nestačilo ti, ako si mu minulý rok rozbila tie dve lietadlá?“ pripomenie mi.

Áno, spomínam si. Môj brat bol pred pár rokmi vášnivý modelár. Zaplnil našu izbu trpezlivo pozliepanými modelmi rôznych lietadiel a helikoptér, čo ma privádzalo do zúrivosti. Mala som pocit, že môj životný priestor sa každým dňom zmenšuje. Na rozdiel od mamy, ktorá sa pri každom dokončení modeli rozplývala od nadšenia.

„Riško, ty si neskutočne šikovný!“ chválila debila.

„Dúfam, že aj pri utieraní prachu z nich bude taký šikovný!“ hnevala som sa. „Lebo ja to robiť určite nebudem!“

„Simonka, nehovor mi, že mi nepomôžeš, keď ňa o to požiadam,“ spľasla mama rukami a ja som už vtedy vedela, že ten prach budem musieť utierať aj z tých úžasných zlepenčov.

A potom jedného dňa prišla hádka s bratom a ja som šmahom ruky zmietla na zem dva modely lietadiel, ktoré vyzerali také skutočné, že ste už len čakali, kedy vzlietnu. Vzlietli len raz vďaka môjmu hnevu, tvrdo dopadli na zem a rozsypali sa na kúsky.

Obrátim sa k Romanovi. „Tebe vadia Rišove rozbité lietadlá, ale to, že mi potom zobral očné tiene a vysypal ich obsah do záchodu, to ti nevádí, však?“ pripomínam mu.

„Vy ste strašná dvojica,“ povzdychne si. Potom ma jemne poľahá za vlasy.

„Si Tá, čo sa neznáša so svojím bratom,“ nazve ma indiánskym menom.

„Nie,“ oponujem mu a vstanem z kresla. „Som Tá, čo práve odchádza.“

„Simonka, nikdy by som si o tebe nepomyslela, že urobíš Riškovi niečo také,“ krúti mama hlavou ešte aj na ďalší deň. Reč je o Pipovi. Viditeľne ju to trápi, ľúto jej je debila. Jeho slzy jej trhajú srdce. Dokedy to ešte budú spomínať?

„Mami, ja nemôžem za to, že okno bolo náhodou otvorené,“ vyhováram sa. „Nechcela som ho vyhodiť von, iba šmariť o stenu.“

Mamin zdesený pohľad vraví, že v tom nevidí žiadny rozdiel. „Deti, ja z vás dvoch raz zošediviem! Prečo sa musíte večne hádať? Prečo sa nemôžete mať radi ako iní súrodenci, napríklad...“

„... napríklad ako deti tety Blanky,“ preruším mamu a dopoviem notoricky známu vetu. Moja mama odjakživa porovnáva Riša a mňa s deťmi svojej sestry.

„Mami, uvedom si, že Dano a Soňa majú každý svoju izbu. Ver tomu, keby sa museli deliť o jednu, aj oni by boli ustavične vo vojnovom stave.“

„Moja kolegyňa má tri deti, a mala by si ich vidieť, ako si pomáhajú,“ namieta mama vyčítavo. Na stolíku pred sebou